

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobců: **a) J. H., b) J. H.,** oba zast. JUDr. Petrou Farskou, advokátkou, se sídlem Šafaříkova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: SANTO STAV s. r. o., se sídlem Hrdinů 4, Horoměřice, zast. Mgr. Karlem Machánkem, advokátem, se sídlem Karlovo nám. 7, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2009, č. j. 10 Ca 15/2008 - 103,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Obecního úřadu Velké Přílepy, stavebního úřadu, ze dne 29. 8. 2007, č. j. Výst.332/5-1261/07-KU, byla osobě na řízení zúčastněné společnosti SANTO STAV s. r. o. podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 5 a § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, povolena stavba tří bytových domů o šesti bytových jednotkách B1, B2 a B3 na pozemcích p. č. 393/129, 393/151 a 393/154 v k. ú. Horoměřice. Toto stavební povolení nabylo právní moci dne 31. 8. 2007. Proti němu podali žalobci odvolání, které stavební úřad obdržel dne 31. 10. 2007. V odvolání žalobci

namítli, že vlastní pozemek st. p. č. 321 a na něm se nacházející dům č. p. 321, který sousedí s pozemky stavebníka p. č. 393/151 a p. č. 393/177, na něž bylo vydáno stavební povolení. Jako vlastníci sousedního pozemku tedy byli účastníky stavebního řízení, avšak stavební úřad jim jeho zahájení neoznámil, neposkytl jim možnost se k němu vyjádřit a ani jim nedoručil stavební povolení.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2007, č. j. 183082/2007/KUSK, podle § 92 odst. 1 správního řádu, odvolání žalobců proti stavebnímu povolení jako nepřípustné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobcům nepřísluší právo podat odvolání. Stavba bytového domu B1 totiž byla povolena stavebníkovi na pozemku p. č. 393/151 a až další jeho pozemek p. č. 393/177 přímo sousedí s pozemkem žalobců st. p. č. 321. Délka společné hranice pozemků p. č. 393/177 a st. p. č. 321 je přitom pouze 1,65 m a od ní je předmětný bytový dům B1 vzdálen 8,1 m a rodinný dům žalobců č. p. 321 ještě více. S ohledem na tuto skutečnost a s přihlédnutím k výšce bytového domu B1 (hřeben 12 m a okap 9,95 m) dospěl žalovaný k závěru, že touto stavbou nemohou být vlastnická práva žalobců k pozemku st. p. č. 321 a rodinnému domu č. p. 321 přímo dotčena, a tudíž žalobci nebyli účastníky stavebního řízení ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 12. 2009, č. j. 10 Ca 15/2008 - 103, žalobu proti rozhodnutí žalovaného o odvolání zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když podle § 28 odst. 1 správního řádu nerozhodl o tom, zda žalobci jsou či nejsou účastníky stavebního řízení. Tento postup totiž nepřichází v úvahu za situace, kdy správní orgán prvního stupně již rozhodl ve věci samé a proti jeho rozhodnutí bylo podáno odvolání. Jedním z charakteristických rysů odvolání jako řádného opravného prostředku je totiž jeho devolutivní účinek, který spočívá v tom, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený správní orgán. Prvoinstanční správní orgán může po podání odvolání činit pouze úkony stanovené v § 86 a § 87 správního řádu a proto mu nepřísluší rozhodovat o tom, zda odvolatel je nebo není účastníkem řízení. V tomto ohledu přechází pravomoc na odvolací orgán, jehož povinností je posoudit splnění procesních podmínek pro věcné projednání odvolání, tedy i to, zda odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou. V případě absence některé z těchto podmínek pak odvolací orgán postupuje podle § 92 správního řádu, jako tomu bylo i v projednávané věci.

Dále se soud zabýval tím, zda žalobci byli účastníky stavebního řízení kvůli přímému dotčení na svých právech realizací stavby bytového domu B1 na pozemku p. č. 393/151. K tomu soud uvedl, že žalovaný neposuzoval otázku účastenství žalobců s ohledem na neexistenci společné hranice, nýbrž vzhledem k vzdálenosti kolidujících si staveb od společné hranice. Původně samostatný pozemek p. č. 393/177 byl sice posléze sloučen s pozemkem p. č. 393/151, avšak tato skutečnost nemění nic na závěrech žalovaného, neboť faktická poloha staveb a jejich vzdálenost zůstala stejná. Žalovaný se podle soudu zabýval tím, proč žalobci nejsou účastníky stavebního řízení, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není z titulu absence přímého dotčení na jejich právech. Tento závěr se opíral o vzdálenosti staveb od společné hranice, o odstup staveb žalobců a bytového domu B1 a o výšku povolené stavby. I když tedy rozhodnutí o odvolání není zcela precizní, tak ho není možné označit za nepřezkoumatelné. Žalobci dovozovali přímé dotčení na svých právech od probíhající stavební činnosti na pozemku p. č. 393/177, který

však nebyl stavebním povolením určen k jeho využívání jako staveniště a stavební činnost na něm probíhající byla důsledkem nerespektování stavebního povolení. Z této skutečnosti proto nelze dovozovat dotčení na právech žalobců a založení jejich účastenství na stavebním řízení. Soud dále poukázal na to, že účastenství nezakládá prosté sousedství, nýbrž se vyžaduje také přímé dotčení na právech. To však v daném případě neshledal, neboť bytový dům není stavbou, u níž by bylo možné předpokládat, že by žalobce obtěžovala produkovanými imisemi, hlukem, prachem apod. Vzájemná vzdálenost obou staveb (21 m) a výška nové stavby (12 m) vylučuje zastínění obytných místností žalobců. Oba zastavěné pozemky se stýkají pouze v délce 1,65 m a v tomto místě je na pozemku žalobců umístěna hospodářská budova bez oken a s výškou hřebene 4,5 m. Na přiléhající části pozemku s domem B1 je navrhována sadová úprava, a nikoliv kupříkladu parkoviště či příjezd k domu. Závěr žalovaného, že žalobcům nesvědčilo účastenství na stavebním řízení, tedy shledal soud správným a odpovídajícím zákonu.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění žalobci (dále též „stěžovatelé“) namítli, že správní orgány měly postupovat podle § 28 odst. 1 správního řádu, ačkoliv probíhalo odvolací řízení. Teprve až po posouzení účastenství lze totiž zamítnout odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pro jeho nepřípustnost. Postupem žalovaného tak byli připraveni o opravný prostředek, který by jim jinak příslušel. Možnost aplikace § 28 odst. 1 správního řádu tedy soud posoudil nesprávně, v důsledku čehož aproboval zásah do jejich procesních práv spočívající v nepřipuštění jejich účasti na stavebním řízení. Dále soud nikterak neodůvodnil závěr o nemožnosti použití tohoto ustanovení odvolacím orgánem, takže v tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Stěžovatelé rovněž namítli, že z rozhodnutí o odvolání nelze seznat, jak v něm žalovaný dospěl k závěru o vzdálenosti mezi stavbami, která má podle něho vylučovat dotčení na jejich právech. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil a již dále neuvedl, proč je posouzení vzájemné polohy, vzdálenosti a výšky jednotlivých pozemků a staveb úplným základem pro zjištění možného dotčení jejich práv. Ve skutečnosti je toto posouzení jen dílčí, neboť žalovaný nevzal v úvahu další možná dotčení práv. V důsledku toho je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a soud jej měl proto správně zrušit. Místo toho však soud nahradil činnost správního orgánu, neboť vyloučil možná dotčení práv, čímž doplnil rozhodnutí žalovaného, které se opíralo jen o vzdálenost, polohu a výšku příslušných staveb.

Konečně stěžovatelé namítli, že postup soudu byl pro ně překvapivý, neboť očekávali zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a umožnění uplatnění svých práv před příslušným správním orgánem. V důsledku toho neuvedli všechny možné zásahy do svých práv, jež vyplývají z vydaného stavebního povolení. Nemohli tak poukázat například na to, že povolené stavby se nacházejí v jedné linii s přistávací dráhou letiště a hluk odrážející se od stěn novostaveb představuje zásah do jejich práv. Pokud by byli účastníci stavebního řízení, mohli kupříkladu požadovat použití vhodné úprav fasád, což by jim zaručilo klidnější bydlení.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2009, č. j. 10 Ca 15/2008 - 103, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že otázka účastenství stěžovatelů ve stavebním řízení byla posuzována v rámci odvolacího řízení. Odvolací orgán přitom dospěl k závěru, že stěžovatelé nejsou účastníky stavebního řízení, neboť jejich práva nejsou navrhovanou stavbou přímo dotčena. Rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu je na místě jen v rámci prvoinstančního řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé, pokud je námitka opomenutých účastníků uplatněna v jeho průběhu. O námitce uplatněné až v odvolání pak rozhoduje odvolací správní orgán. Žalovaný dále uvedl, že přímé dotčení na právech stěžovatelů posuzoval se zřetelem k poloze obou pozemků a vzal v úvahu i to, že pozemek stěžovatelů a pozemek, na němž probíhala stavba domu B1, spolu bezprostředně nesousedí. Z toho důvodu zohlednil vzdálenost obou staveb a vyšel i z výšky povolené stavby domu B1. Přitom stěžovatelé v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedli, jaká další případná hlediska pro možné přímé dotčení na právech měla být zkoumána. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedla, že si stavební úřad učinil úsudek o možném okruhu účastníků řízení. Jimi stěžovatelé nebyli, takže s nimi takto ani nebylo jednáno. Ve vztahu k požadavku stěžovatelů na nutnost předchozího postupu podle § 28 odst. 1 správního řádu se osoba zúčastněná na řízení plně ztotožnila se závěry soudu. Postupu žalovaného podle ní odpovídá i požadavek procesní ekonomie, neboť výsledek posouzení účastenství stěžovatelů na stavebním řízení formou rozhodnutí vydaného podle § 28 odst. 1 správního řádu by byl naprosto totožný. Osoba zúčastněná na řízení rovněž poukázala na to, že stěžovatelé nejsou stavbou předmětných domů nijak dotčeni na svých právech, přičemž žalovaný i soud v tomto směru řádně zhodnotily všechny relevantní skutečnosti. S ohledem na tyto skutečnosti osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovateli v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostními námitkami, podle nichž Městský soud v Praze nesprávně vyložil § 28 odst. 1 správního řádu a neodůvodnil závěr o nemožnosti užití tohoto ustanovení odvolacím orgánem. Podle § 28 odst. 1 správního řádu bude za účastníka řízení v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem řízení, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

V dané věci však stěžovatelé tvrdili své účastenství ve stavebním řízení v odvolání proti stavebnímu povolení, tedy až ve fázi, kdy se věc přesunula k žalovanému jakožto k odvolacímu orgánu. V rámci odvolacího řízení se uplatňuje devolutivní účinek odvolání, takže správní orgán prvního stupně je v něm nadán pouze přesně vymezenými kompetencemi, které jsou spíše pomocného a podpůrného charakteru. Mezi ně nepatří možnost rozhodnout podle § 28 odst. 1 správního řádu, takže stavební úřad takové

rozhodnutí nemohl vydat. K otázce, zda takové rozhodnutí nemohl a neměl vydat přímo žalovaný, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 92 odst. 1 správního řádu a požadavek rychlosti a efektivity správního řízení. Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu totiž přímo počítá se zamítnutím odvolání pro nepřípustnost v těch případech, kdy je podáno osobou, které právo na odvolání nesvědčí. Navíc, dovedeno *ad absurdum*, pokud by žalovaný nejprve musel rozhodnout podle § 28 odst. 1 správního řádu, pak takové rozhodnutí a odvolání proti němu podané by podle téhož ustanovení nebránilo dalšímu projednání a rozhodnutí o odvolání ve věci samé. To by však nutně muselo s ohledem na zásadu legitimního očekávání dospět k témuž závěru a obsahovat stejné odůvodnění jako rozhodnutí vydané podle § 28 odst. 1 správního řádu. Takový duplicitní postup by byl formální a vedl by pouze k zdánlivé ochraně práv osoby, která tvrdí, že je účastníkem řízení. Městský soud v Praze se s nemožností postupu podle § 28 odst. 1 správního řádu v rámci odvolacího řízení řádně vypořádal. V odůvodnění napadeného rozsudku totiž uvedl, že odvolací orgán musí posoudit také to, zda odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tedy účastníkem řízení, a pokud shledá nesplnění této podmínky odvolacího řízení, postupuje podle § 92 správního řádu a odvolání jako nepřípustné zamítne. Městský soud v Praze tedy dostatečně objasnil, že otázka účastenství se řeší v rozhodnutí o odvolání ve věci samé, takže v tomto směru nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Stěžovatelům lze přisvědčit, že postup podle § 28 odst. 1 jim dává možnost podat proti rozhodnutí odvolání, zatímco aplikace § 92 správního řádu nikoliv. Nicméně dvouinstančnost správního řízení neodporuje principům právního státu ani správního řízení (srov. § 81 odst. 1 správního řádu) a při nemožnosti podání řádného opravného prostředku ve správním řízení nastává možnost podat správní žalobu, což stěžovatelé učinili. Jejich poukaz na neposkytnutí opravného prostředku tak není důvodný.

K stejnému závěru o nemožnosti aplikace § 28 odst. 1 ve stádiu odvolacího řízení Nejvyšší správní soud dospěl taktéž v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010 - 122, který lze vyhledat na www.nssoud.cz. V něm se totiž uvádí, že *„pokud by toto tvrzení o účastenství bylo vzneseno v průběhu správního řízení, správní orgán by v tomto případě musel vydat procesní rozhodnutí o tom, že taková osoba účastníkem řízení není. Jestliže takové tvrzení bylo vzneseno až po vydání rozhodnutí a případně i po jeho nabytí právní moci spolu s podaným odvoláním, pak bylo třeba řešit otázku účastenství takové osoby v řízení o jí podaném odvolání, nikoliv samostatným procesním rozhodnutím [viz k tomu Vedral, J. Subjekty správního řízení (správní orgány a účastníci řízení), ev. č. ASPI LIT33689CZ, tamtéž je odkazováno na judikát Vrchního soudu v Praze publikovaný v SJS 749/2001]. Tyto závěry lze přiměřeně použít i pro okruh účastníků podle správního řádu z roku 2004, který ovšem rozhodování správního orgánu o účastenství osoby, která tvrdí, že je účastníkem, váže na „pochybnosti“, které mohou spočívat ve skutkových okolnostech případu či nejasnosti právní úpravy (§ 28 odst. 1 správního řádu). … V posuzované věci však námitka účastenství byla vznesena až spolu s podaným odvoláním. V takovém případě správní orgán není oprávněn nakládat s podaným odvoláním jako s jiným podáním, které nemá účinky zahájení řízení o opravném prostředku, a je povinen postupovat v souladu s ustanoveními § 81 a násl. správního řádu …“*. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační námitka vztahující se k § 28 odst. 1 správního řádu není důvodná.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou o nedostatcích odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a kasační stížností napadeného rozsudku ve vztahu k otázce, zda navrhovanou stavbou mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelů a zda je tak nutné je považovat za účastníky stavebního řízení ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je účastníkem stavebního řízení také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Sousedství s pozemkem, na němž se nachází povolovaná stavba, je tedy pouze jednou z podmínek pro účastenství ve stavebním řízení, což platí i v případě mezujících pozemků. Další zákonný předpoklad představuje přímé dotčení vlastnického práva navrhovanou stavbou. Pouze při splnění těchto dvou kumulativně stanovených podmínek se tedy určitá osoba stává účastníkem stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

V dané věci nebylo se stěžovateli jednáno jako s účastníky stavebního řízení, neboť si stavební úřad učinil úsudek o tom, že podmínky uvedené v § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nesplňují. Stěžovatelé se o existenci tohoto řízení dozvěděli až po vydání stavebního povolení, avšak v odvolání proti němu jen velmi obecně namítli, že jsou opomenutými účastníky stavebního řízení, aniž uvedli jakoukoliv skutečnost, z níž by vyplývalo přímé dotčení na jejich vlastnickém právu navrhovanou stavbou. Žalovaný proto s touto nekonkrétní odvolací námitkou naložil poněkud obecnějším způsobem, avšak i přesto jím provedené posouzení přímého dotčení vlastnického práva stěžovatelů nelze považovat za nedostatečné nebo nesprávné. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se totiž žalovaný zabýval vzájemnou vzdáleností předmětných pozemků a staveb, výškou povolené stavby a velmi krátkou délkou hranice mezi pozemky stěžovatelů a stavebníka. Vzdálenost mezi jednotlivými stavbami a pozemky byla přitom patrná z údajů katastru nemovitostí, takže v tomto směru nelze mít o závěrech učiněných žalovaným žádné pochybnosti. Žalovaný tedy z úřední povinnosti nad rámec odvolacích námitek hodnotil v odůvodnění rozhodnutí o odvolání právě ty okolnosti, z nichž lze nejčastěji dovodit přímé dotčení na právech. Proto mu vzhledem k obecnosti odvolacích námitek nelze vytýkat, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval dalšími skutečnostmi, které by mohly svědčit o přímém dotčení vlastnického práva k navrhované stavbě, a to zvláště za situace, kdy takový zásah do právní sféry stěžovatelů nebyl z obsahu správního spisu patrný. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy nutné pokládat za přezkoumatelné. Městský soud v Praze pak v napadeném rozsudku pouze uvedl další skutečnosti, které podle něho nasvědčovaly tomu, že přímé dotčení vlastnického práva stěžovatelů povolovanou stavbou nepřichází v dané věci v úvahu. Takto přitom postupoval k žalobním námitkám, a proto mu nelze vytýkat, že by v žalobním řízení nahrazoval činnost žalovaného či doplňoval odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Navíc v případě, kdy je rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, nic nebrání tomu, aby soud prohloubil či rozšířil doposud učiněnou právní argumentaci vztahující se k sporné otázce. V tomto směru tedy nelze ani v postupu Městského soudu v Praze shledat žádné pochybení.

Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou o překvapivosti postupu soudu a o nemožnosti stěžovatelů uvést zásahy do jejich vlastnických práv v důsledku povolení navrhované stavby.

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku stejně jako žalovaný dovodil absenci přímého dotčení práv stěžovatelů navrhovanou stavbou vzájemnou vzdáleností předmětných pozemků a staveb, výškou povolené stavby a velmi krátkou délkou hranice mezi pozemky stěžovatelů a stavebníka. Navíc nesplnění podmínek pro účastenství žalobců ve stavebním řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona opřel i o stavbu hospodářské budovy ve vlastnictví stěžovatelů nacházející se na krátké hranici jejich pozemků s pozemkem stavebníka a sadovou úpravu přiléhající k části pozemku s povoleným bytovým domem B1. S těmito argumenty, které byly v rozhodnutí o odvolání i v napadeném rozsudku uvedeny na podporu závěru o nesplnění zákonných podmínek pro účast stěžovatelů na stavebním řízení, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Zároveň zdůrazňuje, že dokonce ani v žalobě stěžovatelé neuvedli žádnou konkrétní skutečnost, na základě níž by se dalo uvažovat o splnění podmínky přímého dotčení na jejich právech. Z obsahu žaloby a vyjádření učiněných v průběhu řízení před Městským soudem v Praze navíc vyplývá, že se stěžovatelé cítili více dotčeni tehdy probíhající stavební činností, nežli samotným povolením stavby bytového domu B1. Takové dotčení však účastenství stěžovatelů na stavebním řízení nemohlo založit, jak se správně uvádí v odůvodnění napadeného rozsudku, na něhož lze v tomto směru plně odkázat. Dále je nutné odkázat na závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, který byl publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V něm se uvádí, že „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. ... Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. ....*“. Jestliže tedy stěžovatelé v žalobním řízení neuvedli žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit jejich účastenství ve stavebním řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tak pro ně nemohl být překvapivý závěr napadeného rozsudku o absenci přímého dotčení na jejich právech. Rovněž tak za této situace nemohli stěžovatelé očekávat zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vytvoření prostoru pro uplatnění relevantních argumentů v řízení před správním orgánem. Teprve až v poznámce pod čarou uvedené v kasační stížnosti stěžovatelé uvedli důvod, který podle nich svědčí o přímém dotčení jejich vlastnického práva navrhovanou stavbou. Tento zásah podle nich spočívá v hluku z letiště, který by se mohl odrážet od stěn novostaveb k jejich nemovitosti. Uvedenou skutečnost však stěžovatelé uplatnili až po vydání napadeného rozsudku, a proto Nejvyšší správní soud, který je oprávněn jen posuzovat správnost závěrů učiněných v žalobním řízení, k ní podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlédnout.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšným stěžovatelům náhrada nákladů řízení nepřísluší a

žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu